

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνη.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσως Ἐπαρχίας — καί 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταί — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μὲ δεκάρα.

Μαῖου ἑννέα,
μὰ τίποτε νέα.

Ὀκτώ, ἑξήντα κι' ἑκατόν,
κι' ἐπάνοδος τῶν βουλευτῶν.

Νομοσχέδια καὶ πάλι
μὲ πολλὴ ἀνεμοζάλη.

Θέλω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ, πολλὰ νὰ τραγουδήσω,
μὰ τίποτε πρὸς τὸ παρὸν δὲν φαίνεται σπουδαῖον,
καὶ ὅπου τώρα κι' ἂν στραφῶ καὶ ὅπου κι' ἂν γυρίσω
νομοσχεδίων θά ἰδῶ κατακλυσμὸν ραγδαῖον.
Μεγάλα νομοσχέδια, πολλὰ μεταρρυθμίσεις,
καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα ποῦ εἶναι νὰ σατίσης.

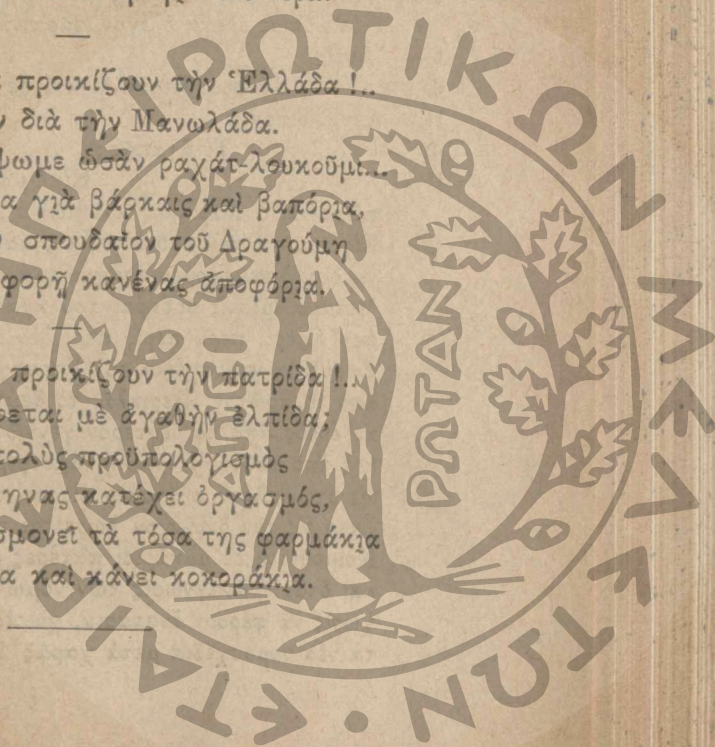
Θεέ, τί νομοσχέδια καὶ πόση φασαρία!
μόλις τὸ ἓνα ψηφισθῇ καὶ πέφτουν ἄλλα τρία.
Θεέ, τί νομοσχέδια καὶ πόση γρηγοράδα!..
κουκουλωμένην μὲ αὐτὰ κυττάζω τὴν Ἑλλάδα
νὰ ὀνειρεύεται χρυσᾶς κι' εὐδαίμονας ἡμέρας
καὶ μὲ τὰ δρὸ νὰ εὐλογῇ τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἄλλοτε μὰ τὸ σταυρὸ νὰ εἶδα
εὐτυχεστέραν τὴν κλεινὴν τοῦ Φασουλῆ πατρίδα.
Ἀτρόμητος πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τ' ἀνάστημά της δείχνει
καὶ νέα νομοσχέδια κατὰμουτρα τοὺς ρίχνει,
κι' ἐμπρὸς της φεύγουν ἔντρομα τὰ στίφη τῶν Βουλ-
[γάρων,]
τῶν Τούρκων, τῶν Μασσαγετῶν καὶ τῶν λοιπῶν βαρ-
[βάρων.]

Ὅποια, Ὑψιστε θεέ, νομοσχεδίων πλήθη!
μ' αὐτὰ τὸ ἰσοζύγιον σχεδὸν ἐλησμονήθη,
πάει καὶ τὸ περίσσευμα θαρρῶ κατὰ διαβόλου
κι' Ἑλλήν κανεῖς δὲν συζητεῖ περὶ αὐτοῦ καθόλου.
Μὰ τώρα νομοσχέδια διαβάζει κάθε ἡμέρα
καὶ πέρνει πάλι μὲ αὐτὰ κουράγιο καὶ ἀέρα.

Μὲ πόσα νομοσχέδια προικίζου τὴν Ἑλλάδα!..
ἰδοὺ καὶ νομοσχέδιον διὰ τὴν Μανωλάδα.
Καὶ τοῦτο θά τὸ χάψωμε ὥσ' ἂν ραχὰτ-λουκοῦμαι,
μὰ νὰ καὶ νομοσχέδια γιὰ βάρκας καὶ βαπόρια,
ἰδοὺ καὶ νομοσχέδιον σπουδαῖον τοῦ Δραγούμη
περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴ φορῇ κανέναν ἀποφόρια.

Μὲ πόσα νομοσχέδια προικίζου τὴν πατρίδα!..
τίς ἐξ ἡμῶν δὲν τρέφεται μὲ ἀγαθὴν ἐλπίδα;
Ἑλησμονήθη κι' ὁ πολλὸς προὑπολογισμὸς
καὶ νέος τοὺς φιλέλληνας κατέχει ὄργασμός,
ἢ δὲ πατρίς μας λησμονεῖ τὰ τόσα της φαρμάκια
καὶ πέρνει νομοσχέδια καὶ κάνει κοκοράκια.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Βρὲ γειά σου...
 Π.—Καλῶς ὦρισε...
 Φ.—Τί κάνεις;
 Π.—Τί νὰ κάνω;
 τὰ κάτω ἀποστρέφουμαι και βλέπω τὰ ἐπάνω.
 Και οὐ τί ξέρεις, Φασουλῆ;
 Φ.—Τί ἀγαπᾷς νὰ ξέρω;
 τὰ βήματά μου, Περικλῆ, ἀσκόπως περιφέρω.
 Αὐτὸ ποῦ ξέρω σήμερα ἴσως Περικλέτο,
 νὰ μὴν τὸ ξέρω αὐριον, και τοῦτο γινώριζέ το·
 και ὅ,τι μάθω αὐριον κι' ἐγὼ και οὐ κι' οἱ ἄλλοι
 ἴσως ἀντιμεθαύριον νὰ μὴν τὸ ξέρω πάλι.
 Π.—Και πάλιν ἀλληγορικῶς μοῦ ὁμιλεῖς, μαζέτα,
 και τὰς ἀλληγορίας σου δι' ἄλλοτε παραίτα.
 Φ.—Αὐτὸ τὸ ξέρω, φίλε μου, ἐξαπατᾷ τὰς φρένας,
 κι' ἐνθ' δὲν ξέρει τίποτε πραγματικὸν κανέννας
 θαρρεῖ πῶς ξέρει καὶ τί, θαρρεῖ πῶς ξέρει καὶ τί,
 και ὅμως ψεύδεται, Περικλῆ, τὰ πάντα και ἀπάντη.
 Π.—Ὅπισώ μου, βρὲ Σατανᾶ, νὰ μὴ σὲ μπαγλαρώσω.
 Φ.—Ὑπόμεινε τῶν λόγων μου ἐξήγησιν νὰ δώσω.
 Αὐτὸ τὸ ξέρω, Περικλῆ...
 Π.—Νὰ ξεραθῇς χαμάλη...
 μὲ τῆς φιλοσοφίας σου θὰ μαρτυρήσω πάλι.
 Φ.—Ὅ,τι κι' ἂν ξέρῃς, μὴν εἰπῇς ποτέ σου πῶς τὸ ξέρεις,
 και δι' αὐτὸ οὐδέποτε παντάπασιν μὴ χαίρησ.
 Π.—Ἡ παύεις ἢ σὲ παραιτῶ νὰ λέγῃς μοναχός σου,
 γιατί ἐοῦ, βρὲ μασκαρά, δὲν ἔχεις τὸ θεό σου.
 Φ.—Ἄς εἶναι, παῦω, Περικλῆ...
 Π.—Πές μου λοιπὸν τί ξέρεις;
 Φ.—Αὐτὸ τὸ ξέρω, Περικλῆ, ποτέ μὴν τὸ προσφέρῃς,
 διότι, ὅπως εἶπα ὀλίγον παραπάνω...
 Π.—Ἀντί...
 Φ.—Στάσου, Περικλῆ, και δὲν τὸ ξανακάνω.
 Π.—Λέγε λοιπὸν...
 Φ.—Τί ἀγαπᾷς;
 Π.—Εἰπέ μου τί μαθαίνεις;
 πῶς εἶναι ὁ Χαρίλαος και πῶς ὁ Δεληγιάννης;
 Φ.—Εἰς ταυτονί τὸν καύσωνα, εἰς ταυτηνί τὴν ζάλην
 νομοσχεδίων ἔχομεν ἀνάγνωσμα και πάλιν.
 Μεταρρυθμίσεις σοβαράι τοῦ κράτους τῶν Ἑλλήνων
 περί, περί, περί, περί, περί δὲν ξέρω τίνων.
 Σπουδαία νομοσχέδια τὸ Ὑπουργεῖον κρύπτει,
 ἀπὸ τὸ πρῶτον, Περικλῆ, τὸ δεύτερον προκύπτει,
 κι' εὐθὺς ἀπὸ τὸ δεύτερον γεννῶνται ἄλλα τρία
 και ἀπὸ ταῦτα, Περικλῆ, ἀμέτρητος σωρεία,
 ὥς ὅτου πλέον φθάνομεν εἰς τὴν Μανωλάδος,
 ἥπερ εἰς τὸν διάδοχον δωρεῖται τῆς Ἑλλάδος.
 Κοιμοῦνται δὲ μακάριοι πατέρες μας καμπόσοι,
 και ὅταν ἡ ἀνάγνωσις τῶν νόμων τελειώσῃ,
 χωρίς νὰ φέρουν ἐνστασιν, χωρίς νὰ ψιθυρίζουν,
 τὰ νέα νομοσχέδια μετὰ χαρὰς ψηφίζουν

- κατ' ἄρθρα, κατὰ σύνολον, καθ' ὅλα τέλος πάντων,
 ἄνευ ξυλοφορτώματος και τραγικῶν συμβάντων,
 κι' ὕστερα πᾶν ὅσας θέσεις τῶν και σκύδων τὸ και
 και δίχως νὰ τὸ ἐννοοῦν ξανακοιμοῦνται πάλι.
 Μεταρρυθμίζεται λοιπὸν ὁ ἕνας κι' ἄλλος κλάδος,
 και ἤδη πλέον εἵμεθα εἰς τὴν Μανωλάδος.
 Ἄλλ' ὅμως τώρα δι' αὐτὸ πρὸς δὲν θὰ λαλήσω
 και μετὰ σοῦ παντάπασιν δὲν θὰ τὸ συζητήσω
 οὐδὲ κατὰ τὸ σύνολον, ἄλλ' ὅτε κατὰ μέρος,
 καθόσον ἡ συζήτησις ἀκόμη δὲν συμφέρει.
 Ὅποτε ὅμως ὅσῃν βουλήν συζητήσῃς ἀνάγκη
 και ὁμιλήσῃ ἕκαστος περὶ αὐτοῦ και γράψῃ,
 τότε κι' ἐγὼ λεπτομερεῖς θὰ κάμω συζητήσεις
 και θὰ ἐκφέρω ἐπ' αὐτοῦ τὰς σοβαράς μου κρίσεις.
 Ἐν τούτοις χρεωστεῖς και σὺ, βρὲ Περικλῆ, αὐτὸ
 νὰ πῇς ποῖα εἶναι δι' αὐτὸ και ἡ δική σου γνώμη
 και ἂν δὲν ἔχῃς κτήματα και οὐ σὲ τὴν Μανωλάδος
 ἀλλὰ ἐνδιαφέρεσαι θαρρῶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.
 Ἄς εἶναι ἡ καρδιά μας μεστή εὐκαιοσύνης,
 διὰ τοῦ κόσμου τὸ καλὸν ἄς κάμνωμεν θυσίας,
 περὶ τῶν συμφερόντων σου καθόλου μὴ φροντίζῃς,
 διότι ἡ βασιλεία μας, καθὼς καλὰ γνωρίζεις,
 δὲν εἶναι, φίλε Περικλῆ, ἀπὸ τὸν κόσμον τούτον—
 ἄλλου ἐμεῖς θὰ εὐρωμεν τιμὰς, ἰσχὺν και πλοῦτον.
 Μή τις τῶν δύο μεριμνᾷ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του,
 διότι ὅλα, Περικλῆ, ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου,
 και μεγαλεῖον και τιμὴ και δύναμις και χρῆμα
 ὥσπερ σκιά παρέρχονται κατὰ τὸ θεῖον ρῆμα.
 Ἐρρέτω τὸ συμφέρον μας λοιπὸν κατὰ διαβολὴν
 και τὴν ψυχὴν ἄς θύσωμεν ὑπὲρ τοῦ κόσμου ἐλαοῦ,
 πρὸ πάντων ἄς μὴν εἵμεθα γιὰ τὴν πατρίδα λίαν
 και ἄς διδάσκωμεν συχνὰ τὰ κεχρηγμένα πλήθη,
 διότι ὅταν ἡ πατρίς εὐθυμερήσῃ, τότε
 εὐθυμερῶ κι' ἐγὼ και σὺ κι' οἱ ἄλλοι πατριῶται,
 ὅταν δὲ τὸλον ἀσθενῇ, θὰ πάθῃ και τὸ μέρος...
 αὐτὰ τὰ λέγω, Περικλῆ, ὀλίγον παρακαίρως,
 ἄλλ' ὅμως κάλλιον ἄργα παρὰ ποτέ, ζαγάρ,
 και τώρα ξεφορτώσου με κι' ἀρχίνα τὸ στηλῆσαι
 και μὴ τὸ βλέμμα κατ' ἐμοῦ τοξεύῃς θυμωμένον...
 Π.—Κι' ὁ βασιλεὺς;
 Φ.—Σ' ἀσπάζεται μετὰ πολλῶν ἐπαινῶν
 Κακὴ βροχὴ τὸν ἐπίασε εἰς τῶν Πατρῶν τὴν πέλαν
 και τοῦτο κατελύπησε τὴν κοινὴν ὄλην,
 και ἡ σπουδαία τελετὴ θαρρῶ πῶς ἀνεβλήθη,
 κι' ἡ συμπολίτευσις γι' αὐτὸ μεγάλως ἐλυπήθη,
 ἡ δὲ ἀντιπολίτευσις παραπλὺ ἐχάρη...
 ἄλλ' ὅμως ξεφορτώσου με κι' ἀρχίνα τὸ στηλῆσαι
 διότι ἄλλως, Περικλῆ, χωρίς καιρὸν νὰ χάνω,
 θ' ἀρχίσω νὰ φιλοσοφῶ καθὼς και παραπάνω,
 και τότε πᾶ θ' ἀναγκασθῇς νὰ με ξυλοφορτώσῃς...
 Π.—Ὅσοι λοιπὸν μπαγλαρώμα προτοῦ με ξεθεώσῃς

Κοματαρχῶν φιγούραις
μὲ κάμαϊς και κουμπούραις.

Μονολογεῖ ὁ Φασουλῆς
μετὰ νοθρότητος πολλῆς.

Τι ταπεινὰ μὲ δέρνει!.. μὰ τί σαχλαῖς ἡμέραις!
 μὰς ἦλθαν τέλος πάντων και οἱ σοφοὶ πατέρες.
 Ἄς καταβάλουν ὅλην τὴν πατρικὴν φροντίδα
 διὰ νὰ σώσουν πάλιν τὴν δυστυχῆ πατρίδα.
 Ἄλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω σὰν κι' ἄλλοτε σκοπὸ
 γιὰ ὅ,τι και ἂν κάμουν μιὰ λέξι νὰ εἰπῶ.

Μὲ ὅσα κι' ἂν τοὺς σύρω, μὲ ὅσα κι' ἂν τοὺς ψάλω,
 δὲν θὰ ἴσως γινῇ ποτέ μου νὰ τοὺς δάλω.
 Ἄν εἶχα ἐξουσίαν νὰ τοὺς ξυλοφορτώσω,
 ἴσως τότε καὶ μ' αὐτὸ νὰ κατορθώσω,
 διότι, ὅπως εἶπα σὲ περασμένο φύλλο,
 ὅπου δὲν πέφτει λόγος, πρέπει νὰ πέφτῃ ζῦλο.

Ἐπιθυμῶ νὰ τρέξω και πάλιν ὅσῃν βουλή,
 ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴν ζήτησιν διὰ δόλο νὰ πᾶς;...
 ἡ ζήτησις μὲ πειράζει ἀπ' ὅλους πρὸ πολλοῦ
 και εἶναι τὸ μιστὸ μου ὡς εἶδος τι λαπᾶς.
 Ἡ γλώσσα παραλύει και ὅλο χασμουρεῖμαι
 και θέλω ὅσα γρασιδιά μονάχα νὰ κυλιέμαι.

Ἐπιθυμῶ και πάλιν νὰ δῶ τοὺς Θεσσαλοὺς,
 ν' ἀκούσω συζητήσεις και λόγους ὑψηλοῦς,
 νὰ μάθω τέλος πάντων τί γίνεται τὸ κράτος,
 τί γίνεται ὁ Νόμος και ὁ Καθολικισμός,
 πόσους μετρᾷ τὸ ἔνα και πόσους τὸ ἄλλο κόμμα
 και τοῦ βουλευτοῦ νὰ μὲ μεθῇ ἡ βροῦμα.

Ἐπιθυμῶ ἀλλήθως νὰ δῶ και τὸν Τρικοῦπη,
 ποῦ τούχει γινῇ τώρα ὁ ἔρωτας κοινότητι
 και μὲ τῆς σαῖτιας τοῦ τὸν ἔκαμε τραλὸ
 και μέσα σὲ κεφάλι δὲν τάφησε μιὰ λέξι,
 και δὲν θὰ εἰμπαρῶσῃ ἐν μέσῳ τῶν ἐρώτων
 περίσσευμα και ἄλλο νὰ εὐρῇ ὡς τὸ πρῶτον.

Ὡ τέκνον τῆς Πατρίδος, ἄς παύσῃ ὁ θυμὸς σου
 κι' εἰς ὅλους ἀμερίμνους και ἀφανεῖς φορτώσου.
 Τὸ τροφερόν σου χερί ἄς πάλιν πᾶ νὰ στέλλῃ
 κατὰ τοῦ σὸ Τρικοῦπη φαρμακωμένα βέλγη,
 και ἄφες τὸν νὰ εὐρῇ περίσσευμα και πάλιν
 χωρίς κανένα πόνον και δίχως παρατήρησιν.

Ὁ τέκνον τῆς Παφίας, λυπήσου τὴν Ἑλλάδα,
μὴ τοῦ Πρωθυπουργοῦ μας παραπλανᾷς τὸν νοῦ,
μὴ τὸν κεντᾷς, καὶ μένε, μὲ τόση φαρμακὰδα,
σύρε κατὰ διαβόλου καὶ ἔλεως γενοῦ.
Τοῦ φθάνουν τόσοι κόποι, τοῦ φθάνουν τόσοι σκέψεις,
μὴ θέλῃς καὶ σὺ τώρα σὰν κι' ἄλλους νὰ τὸν ρέψῃς.

Κέντα τὸν Μολαΐτη, κέντα τὸν Δεληγιάννη,
καὶ δσοὺς ἄλλους μένουν ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος,
εἰς τούτων τὴν καρδίαν ὁ ἔρωσ ἀς βλαστάνῃ,
αὐτοὺς ἀς κατατρίχῃ τοῦ ἔρωτος ὁ πόνος,
ποῦ κάθονται ἀπ' ἔξω χωρὶς νὰ κυβερνοῦν
κι' ἔχουν καιρὸ μαζὶ σου καὶ ἄλγο νὰ περνοῦν.

Θεὶ ἀρχηγοὶ κομμάτων ποτὲ ἀς μὴ σὲ βλέπουν
ἐνόσῳ τὴν πατρίδα καὶ τὰ κοινὰ διέπουν.
Μὴ θέλῃς νὰ θολώῃς τὸν διαυγῆ των νοῦν
ἐνόσῳ διευθύνουν, ἐνόσῳ κυβερνοῦν,
καὶ τότε φλόγιζέ τους καὶ στρίβε τους τὴν βίδα,
ὅταν ἀπ' ἔξω κλαίουν τὴν δυστυχῇ πατρίδα.

Εἶναι δεινὸν τῶντι μαρτύριον καὶ φρίκη
μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζέστη ποῦ σκάζει τὸ τζιτζίκι
νὰ σκέπτεσαι τοῦ ἔθνους τὰ κέρδη καὶ τὰ πλούτη,
μὲ νοῦμερα ὁ νοῦς σου νὰ γίνεταὶ κουρκοῦτι,
καὶ νᾶρχεταὶ κι' ὁ ἔρωσ νὰ σοῦ κτυπᾷ μυτιαῖς
καὶ νὰ σὲ βασανίζῃ μὲ τόσαις σαῖταις.

Ἐπιθυμῶ νὰ τρέξω καὶ πάλι ὀτὴ βουλή,
νὰ ἴβρω τοὺς προδότας μὲ πάθος καὶ χολή,
νὰ κάμω ὀτούς πατέρας γενναίους προτροπᾶς,
ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη πῶς διάβολο νὰ πᾶς;
Δὲν ἔχω διόλου κέφι τὴ γλώσσα μου νὰ λύσω,
καὶ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἔθνους νὰ μιλῇσω.

Τί κρίμα κι' ἁμαρτία νὰ εἶσαι πατριώτης,
τὸ μόνον ὄνειρόν σου νὰ εἶναι ἡ Ἑλλάς,
καὶ ὅμως νὰ χαυνώνῃ τὸ σῶμα σου νωθρότης
καὶ ἀποκαμωμένος τὰ μάτια νὰ σφαλᾷς.
Νὰ γίνεσαι γαῖδοῦρι, κι' ἀπὸ τὴν τεμπελιά
νὰ μὴ ἴμφορῃς νὰ ὀγάλῃς γιὰ τίποτα ἴμιλιά.

Ὁ! σῶσατε τὸ ἔθνος εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν,
χωρὶς ἐγὼ νὰ εἶμαι εἰς τὴν βουλὴν παρών.
Ἐργάζεσθε, πατέρες καὶ ἀρχηγοὶ κομμάτων,
ὕπερ τοῦ κυριάρχου ἐν μέσῳ τῶν καυμάτων.
Ἦτὰ ἔργα σας ἡσύχους κι' ἐγὼ σᾶς παρατῶ
κι' ἀπὸ μακρὰν σᾶς βλέπω καὶ σᾶς χειροκροτῶ.

Ἔργον καλλιτεχνικὸν
καὶ πολὺ σημαντικόν.

Πᾶς θιασώτης τοῦ καλοῦ κι' ὥραίου ἀς γνωρίσῃ
πῶς ἡ Ἑστία συλλογὴν μεγάλην καταρτίζει
ἀπὸ κλεινῶν καλλιτεχνῶν εἰκόνας ἐξαισίας,
πολύτιμα κειμήλια ἐξόχου φαντασίας.
Καὶ ὅστις δώσῃ ἀπὸ σᾶς δραχμὰς τριάντα μόνον
πινακοθήκην ἀποκτᾷ μοναδικῶν εἰκόνων,
ποῦ τὴν εὐπρέπειαν κοσμοῦν μιᾶς κομψῆς αἰθούσης,
κι' εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ ὄῃς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσῃ.

Συγγραφὴ γλαφυρωτάτη
κι' ἀληθῶς σπουδαιοτάτη.

Ἐὰν κανένας θέλῃ καθ' ὅλα νὰ γνωρίσῃ
τὸν ἄγνωστον ἐκείνον τοῦ Ρᾶς-Ἀλούλα τόπον,
ἀς πάρῃ τὸ βιβλίον τοῦ ἱατροῦ Παρίση,
ποῦ τόσον ἐτιμήθη παρὰ τῶν Αἰθιόπων.

Νέα καπέλα,
ποῦ εἶναι τρέλλα.

Ἐτοῦ Μιχαὴλ Κατσιμπαλὴ τὸ πρῶτο μαγαζί,
ποῦ ὅσοι ἀπ' ἐκεῖ περνοῦν τὸ βλέπουν σὰν χαῖροι,
καπέλα κοριτσιίστικα θὰ ὄῃς νεοφερμένα,
καὶ μόνο μιὰ παληοδραχμὴ κοστίζει τὸ καθένα.

Ἐξετάσεις μερικῶν
διδασκτόρων νομικῶν.

Ὁ Νίκος ὁ Σαντάδαρος, ὁ συμπαθὴς μας φίλος,
οὐπὲρ γνωστὸς ὁ ἐνθερμος πρὸς τὴν μελέτην ζήλος,
ὕπεστη καὶ τὰς πρακτικὰς ἐσχάτως ἐξετάσεις
καὶ δικηγόρος ἔγινε τῆς Ρωμοσύνης πάσης.

Πιτωρῆς ὁ Δημήτριος, ἀγαπητὸς Βολιώτης,
ἀνηγαγέθη Νομικῆς διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
ἐφ' ᾧ τῷ νέῳ λειτουργῇ τῆς Θεμίδος συγχάριον
αἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τοῦ κι' ἐκεῖνοι ποῦ τὸν ξέρουν.

Τοῦ Ρωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα σ' ἐπὶ τοπογραφίᾳ
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε οὐνόραται
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον.

Καφενεὴ τῶν «Ἐυφροσύνων» — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαῖδοῦρια.